

Egy „tökéletes bűntény” leleplezése

Ha valaki nem indulatból vagy gondatlanságból követ el bűncselekményt, hanem megfontoltan, józan kitervelés után, elvileg mindig kisebb annak a valószínűsége, hogy felfedik az elkövető kilétét. A felderítetlen ügyek között kétségkívül szép számmal lehetnek olyanok, amelyeket az elkövetőjük – megfelelő intelligencia birtokában – sikerrel szánt tökéletes bűnténynek.

Ezzel a valószínűségi alapon nyugvó tétellel szembe állítható a kriminalisták azon tapasztalati megfigyelése, hogy cselekménye közben minden bűnöző hibázik valahol, ezt aztán a nyomozóknak csak meg kell találniuk – és az ügy ezzel máris meg van oldva. Persze ha ez ilyen egyszerű lenne, akkor minden ismertté váló bűncselekmény tettese automatikusan rács mögé kerülne. Mint tudjuk, ez csak vágyálom, a valóság ezzel szemben az, hogy nemcsak a bűnözők, de a rendőrök is hibázhatnak. Hibázhatnak, amikor elkerüli valami a figyelmüket, amikor elmulasztanak valamit, amikor nem gondolnak valamilyen lehetőségre; egyszerűen a rendőrök sem tévedhetetlenek.

Ennél fogva a bűnöző és a bűnüldöző harca gyakran magas színvonalú szemlelmi párba. A következőkben egy olyan „tökéletes bűnténynek” szánt esetet mutatunk be, ahol tényleg csak egy hajszálon múlt az eset bűnöző szempontjából „eredményes” véghezvitele.

A történet nagyon banálisan indult: egy tehetős gyártulajdonos sokáig boldog házasságban élt. Feleségével a megtestesült családi harmónia példaképei voltak. A feleség is ezt gondolta, és barátnőjeként szerette férje nagyon intelligens, csinos titkárnőjét, egészen addig a napig, míg nem véletlenül rábukkant egy olyan bizonyítékra, amelyből arra következtetett, hogy a férje és a titkárnője között több is történik, mint ő hitte.

Amikor a férje tudomására hozta következtetéseit, az nem is tagadta a történeteket, és bűnbánó arccal biztosította szeretetéről, továbbá megfogadta, hogy mielőbb véget vet a kapcsolatnak. Hogy elejét vegyék a szóbeszédnek, úgy határoztak, a titkárnő a jobb állás indokával felmond az üzemben, és látszólag önként távozik. Sőt, hogy a történet még meggyőzőbb legyen, a titkárnő távozásakor egy búcsúdélután erejéig összehívják a szokásos baráti kört is.

Mivel az egész baráti társaság lelkes természetrajongó volt, a férj javaslatára úgy határoztak, hogy a búcsúdélutánt a társaság kedvenc helyén, egy folyóparton tartják, ahol ki-ki kedvére hódolhat az úszás és a napozás szenvedélyének is.

Mivel korábban sok hasonló sikeres összejövetelt tartottak, mindenki előre örült a kellemes együttlétnek.

HÍRES BŰNÜGYEK, TANULSÁGOS NYOMOZÁSOK

Az eddigi gyakorlatnak megfelelően minden házaspár hozott magával enni-inivalót. A hűtlen férj magára vállalta, hogy ismét szerez a már korábban is nagy sikert arató kiváló füstölt sonkából. Felesége bőlét készített, és megbeszélte a többi asszonnyal, ki milyen étellel-italal járul hozzá a közös étkezéshez.

Megállapodtak továbbá, hogy estefelé felkerekednek, és egy közeli vendéglőben tánccal fejezik be a napot.

Kellemes, fürdéshez is alkalmas idővel érkezett el a kiválasztott nap, és a jókedvű társaság ki is használta e lehetőséget. Miután kezdtek megéhezni, mindenki nagy étvágygal látott neki a terítőre kirakott ételeknek. A sonka meglehetősen gyorsan fogyott, noha többen kissé sósnak találták. A gondos férj szolgálatkészen hordta körbe a műanyag csészéket, amelyekbe már kiporciózta a kávéport. Kinek-kinek a kért mennyiségű forró vizet töltötte hozzá a termoszból. Miután a felesége is megitta a kávéját, hívta, hogy ússzanak át a folyón, és napozzanak egyet kedvenc helyükön, a túlsó parton.

Szemlátomást élvezettel merültek a vízbe, és a társaság tagjai végig figyelték őket, míg a szemközti parton kifeküdtek a homokra. Röviddel később azt is látták, hogy ismét fölkerednek, és kezdenek visszaúszni. Később a férj előadta, hogy felesége fejfájásra panaszkodott, mire ő javasolta, hogy ússzanak vissza, mert a másik parton van fájdalomcsillapító. Amikor a folyó közepére értek, a feleség kissé lemaradt, és a baráti társaság döbbenet hallotta hogy az asszony segítségért kiabál, és többször elmerül a vízben. A férj visszafordult, és sebesen a feleségéhez úszott. Amikor elérte, felhozta a felszínre, és a hátára fordítva gyakorlottan úszni kezdett vele. Partra érve mesterséges lélegeztetésbe kezdett, de az újraélesztési kísérlet sikertelen volt.

A férj elcsukló hangon értesítette a rendőrséget. A későbbi kihallgatáskor szóba került az asszony nagy összegű életbiztosítása, és a férj megemlítette, hogy tart a biztosítótársaság ilyenkor szokásos szórszálhasogatásától, és kérte a rendőrséget az ügy alapos kivizsgálására és mielőbbi lezárására.

Az előírászerű boncolás a szerencsétlenül járt asszony tüdejében vízbe fulladásra jellemző nyomokat talált, a gyomrában pedig a lenyelt vizet. A férj kérte a boncorvost is, hogy a várható biztosítási hercehurcára tekintettel kéri, hogy mutassák ki a tüdőben és a gyomorban lévő moszatokat és egyéb idegen anyagokat is.

Utólag már nehéz kideríteni, hogy a boncorvos volt-e szórakozott, vagy esetleg túlbuzgó, mindenesetre a gyomortartalom vizsgálatán túl a tüdőt, májat, vesét és a lép-et elküldte alaposabb vizsgálatra. A toxikológiai intézetben szintén nem ellenőrizték a közölt halálokat, hanem automatikusan idegen vegyületek után kezdtek kutatni.

A vizsgálatok rövidesen arra a meglepő következtetésre vezettek, hogy a szerencsétlenül járt asszony szerveiben egy bizonyos koniini nevű alkaloida mutatható

HÍRES BŰNÜGYEK, TANULSÁGOS NYOMOZÁSOK

ki, ami közismerten halálos mérég. Ezt az anyagot 1827-ben fedezték fel, a bürök-félék családjából állítható elő. Az emberi szervezetben már kis mennyiség is rosszullétet, hányást okoz, majd következnek a lábak bénulása. Ezek után szívpanaszok, érzékszaladások lépnek fel. A mérgezési folyamat végén erős görcsök kínozzák az áldozatot, és végül légzésbénulás végez vele. Mindezek a tünetek már gyors egymásutánban lépnek fel.

Még a toxikológiai eredmények birtokában sem lehetett azonban megmondani, hogy az asszonnyal a mérgezés, pontosabban a légzésbénulás végzett-e előbb, vagy a korábbi szívpanaszok, lábbénulás következtében fulladt-e a folyóba.

Mindenesetre már közvetlenül a halál beállta után is hihetetlennek tűnt, hogy a kiválóan úszó nő csak úgy belefullad abba a folyóba, amelyet számtalanszor átúszott. Így végül is a már majdnem öngyilkossággként lezárt ügyet a kémiai-toxicológiai leletek birtokában még egyszer elővették, és emberölési ügyként alaposabban kezdték vizsgálni.

Az első intézkedések között szerepelt a gyilkossággal gyanúsítható férj előzetes letartóztatásba helyezése. Az alapos házkutatás már szolgáltatta is az első bizonyítékokat. Mindenekelőtt a férj könyvtárában számos olyan újonnan vásárolt könyvet fedeztek fel, amely a mérgező növényekkel foglalkozott. A nyomozók találtak egy üvegfiolát is, amelyből a szóban forgó alkaloida került elő.

Az elé tárt bizonyítékok láttán a férj vallomást tett, és bevallotta, hogy a feleségét kóniinnal megmérgezte. Az ötletet történelmi tanulmányai adták, tudta, hogy Szókratészt is ezzel a méreggel ölték meg, továbbá, hogy e mérég emberi testben való kimutatása nagyon körülményes. Eltervezte, hogy sportbaleset látszatát kelti, amelyhez ez a mérég megfelelőnek tűnt. Az erősen sós füstölt sonkát azért vásárolta, hogy a szomjúság csillapítására mindenki igyon az általa körbekínált kávéból. Egy óvatlan pillanatban a felesége poharába beletette a mérget. Úgy számított, hogy az első tünetek fellépte után újra a folyóban legyenek, hogy a vízbe fúlás látszata kellően bizonyított legyen.

Csak a véletlenül múlt, hogy a precízen kitervelt büntény nem sikerült.